

[Mærk.]

relse. Hvor sygeplejerskerne kan klare sig med en cykel, og det er vel specielt i byerne, kan der højst anmeldes til refusion et beløb svarende til 2 kr. 50 øre pr. indbygger.

Et andet forhold, som har medvirket til at skabe økonomiske vanskeligheder for hjemmesygeplejen, er, at denne ikke er en obligatorisk sygekasseydelse. Efter min mening bør det være en lige så naturlig opgave for sygekasserne at yde hjemmesygepleje som at yde fri lægehjælp, men det vil jo også nu ske i henhold til lovforslagets bestemmelser.

Om hjemmesygeplejerskernes forhold gælder det, at de i mange år har arbejdet under de slettest mulige vilkår, både hvad arbejde og løn angår. Det er først i de senere år, at der stort set er gennemført en ligestilling i lønmæssig henseende mellem dem og de sygehusansatte. Der er dog stadig ét område, hvor der er forskel mellem de to grupper, og det er med hensyn til pensionerne; jeg forstår i og for sig godt kravene om ligestilling på dette område, ikke mindst fordi der stilles store krav til hjemmesygeplejerskernes kvalifikationer, til deres dygtighed og evne til at kunne arbejde selvstændigt. Nu ligger det imidlertid således, at efter at betænkningen om hjemmesygeplejen blev afgivet i 1953, har folketinget gennemført loven om folkepension, og det er jo hensigten, at man med tiden skulle nå dertil, at alle efterhånden skulle ind under folkepensionen. Dermed er ikke sagt, at hjemmesygeplejerskernes pensionsforhold ikke kan forbedres; det kan de, men det må, så vidt jeg kan se, ske inden for refusionsordningen. Om så de refusionsbeløb, der er angivet i lovforslaget, skal være de endelige, må vel være en af de ting, som vi kan se på i det udvalg, som jeg senere vil foreslå nedsat.

Jeg kan med disse bemærkninger på mit partis vegne anbefale lovforslaget til en velvillig behandling.

Ellen Poulsen: Det lovforslag, vi her skal behandle, har der været ventet meget længe på. Allerede i 1947 var der stærke kræfter i gære, og der blev da nedsat et udvalg til at behandle hele dette spørgsmål. Udvalget sad i 6 år, og først i 1953 afgav det betænkning med et forslag til en lov om hjem-

mesygeplejen. Nu skete der netop da et regeringsskifte, og så blev sagen igen udsat, og gang på gang har man fra sygeplejeforeningerne, Dansk Sygeplejeråd og fra kommunerne henstillet, at der snart kom en løsning på dette spørgsmål, og jeg er bl. a. vidende om, at der er sket mange henvendelser til den tidligere indenrigsminister, den nuværende minister for Grønland, men først nu, 3 år efter, er altså endelig et lovforslag blevet fremsat.

Hjemmesygeplejen blev påbegyndt her i landet på privat initiativ, idet sygeplejeforeningerne under Centralforeningen af Hjemmesygeplejevirksoheder ud over landet organiserede hjemmesygeplejen. Senere er der optaget et samarbejde dels med sygekasserne, dels med kommunerne, eller alle tre parter har stået sammen om sygeplejeordningen; det er klart, at som udviklingen rent økonomisk har været, har kommunerne de allerfleste steder måttet træde til og yde et økonomisk tilskud, og nogle steder er hjemmesygeplejen, som det også blev bemærket før af det ærede medlem hr. Mørk, helt gået over til at blive kommunal.

I henhold til forsorgslovens § 33 påhviler det enhver kommunalbestyrelse at drage omsorg for en forsvarlig ordning af sygeplejen i kommunen, og der siges her, at en sådan ordning eventuelt kan træffes ved overenskomst med private sygeplejeforeninger, menighedsplejer og lignende. Som det også blev bemærket før, er der endnu mange kommuner, der ikke har opfyldt denne pligt, og nogle steder har man måske også udlagt denne bestemmelse i forsorgsloven som kun gældende omsorg i trangstiltfælde.

Der er ingen tvivl om, at når mange kommuner har tøvet med at gå i gang med opgaven, hænger det i høj grad sammen med den stadige venten på denne lov. Man ville simpelthen vide, hvor man var, før man begyndte på arbejdet, og det er der ikke noget at sige til, for det er slet ikke nogen lille økonomisk byrde for kommunerne, denne lovgivning vil betyde.

I dag er det sådan, at kommunerne til hjemmesygeplejen kan anmelde 1 kr. 35 øre pr. indbygger til mellemkommunal refusion. Det er det samme beløb som i 1948, og der er ikke noget at sige til, at mange mindre sogne har været ængstelige for opgaven, når man tager hele prisudviklingen, løn-